

Ystävällisyyttä LEIRILLÄ

Jordan Monson Wright
(Perustuu tositapahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Kat hieroi hermostuneena käsiproteesiaan, kun äiti kajoi hiekkatietä pitkin. "Äiti, minua pelottaa."

Äiti hymyili hänelle lempeästi. "Tiedän. Mutta luulen, että tulet pitämään kesäleiristä, kulta. Ajattele kaikkia uusia lapsia, joita tapaavat."

Kat ei sanonut mitään, mutta sisimmässään hän ajatteli: *Sitä minä juuri pelkään.*

Pian he saapuivat päiväleirille. Äiti meni Katin kanssa puhumaan leiriohjaaja Brianin kanssa. "Katin käsivarsi amputoitiin, kun hän oli vauva", äiti kertoi hänelle. "Se ei vaikuta hänen leikkimiseensä, mutta joskus uusien ihmisten tapaaminen on hieman vaikeaa."

"Älä ole huolissasi, Kat", Brian sanoi. "Olemme kaikki iloisia siitä, että olet täällä."

Katilla oli hauskaa tavatessaan ryhmänsä lapset. He antoivat ryhmälleen nimeksi Purppuratiikerit. He kävivät patikoimassa, söivät juustoa ja keksejä ja juoksivat kilpaa. Kat oli yksi ryhmänsä nopeimmista.

Päivän päätteeksi Brian ilmoitti, että he kilpailisivat toista ryhmää vastaan pussijuoksussa. Kat toivoi, että Purppuratiikerit voittaisi!

Kun oli Katin vuoro, hän nosti säkin polviensa ympärille ja alkoi hyppiä. Mutta yhdellä kädellä säkkiä oli vaikea pitää ylhäällä, ja hän kompastui paksuun kankaaseen. Kat kaatui ja kierähti nurmikolle. Kun hän pääsi takaisin ylös, toinen joukkue oli jo maalissa. Katin joukkue oli hävinnyt.

Sinä iltana päivällisellä Kat kertoi vanhemmilleen pussijuoksukatastrofista. "En halua palata leirille", hän sanoi. "Joukkue hävisi minun vuokseni. He eivät halua minun tulevan takaisin."

"Olen pahoillani, kultaseni." Äiti halasi Katia.

"Olen varma, että uudet ystäväsi rakastavat sinua yhä. Ja tiedätkö, kuka rakastaa sinua aina kaikesta huolimatta?"

Kat tiesi, miltä tuntuu olla erilainen.

"Sinä ja isä." Kat hymyili vähän.

"Kyllä. Me rakastamme sinua! Ja niin taivaallinen Isäsikin. Muistathan, että sinäkin olet Hänen lapsensa?"

"Kuulostaa siltä, että sinulla oli hauskaa ennen pussijuoksua", isä sanoi. "Mikset antaisi leirille vielä uuden mahdollisuuden?"

Kat nyökkäsi. "Selvä."

Isä hymyili. "Yritä huomata, milloin ihmiset ovat sinulle ystävällisiä. Ja etsi tapoja olla ystävällinen muille. Se auttaa minua aina, kun minulla on vaikeaa."

Seuraavana päivänä leirillä Katin ryhmän lapset tervehtivät häntä ylävitosilla ja halauksilla. Kukaan ei maininnut pussijuoksua, ja Kat unohti, kuinka huolissaan hän oli ollut. Hän ja hänen uudet ystävänsä kertoivat vitsejä odottaessaan toimintojen alkamista.

Sitten ohjaaja Brian käveli ryhmän luo. Hänen vieressään oli Katin ikäinen poika. "Huomio, Purppuratiikerit", Brian sanoi, "meillä on tänään uusi

ystävä. Hänen nimensä on Rodrigo. Rodrigo puhuu vain espanjaa, joten yritämme löytää hänen avukseen ohjaajan, joka puhuu espanjaa."

Kat opiskeli koulussa espanjaa, mutta hän osasi sitä vain vähän. Hän ei uskaltanut yrittää puhua Rodrigolle.

Sitten Kat katsoi Rodrigoa. Myös Rodrigo näytti pelästyneeltä. *Se, ettei puhu samaa kieltä kuin muut lapset, on varmasti vaikeaa*, Kat ajatteli. Hän tiesi, miltä tuntuu olla erilainen.

Kat muisti, kuinka kaikki hänen uudet ystävänsä olivat toivottaneet hänet tervetulleeksi ryhmään. He saivat hänet tuntemaan itsensä rakastetuksi, aivan kuten Jeesus tekisi. Hän halusi tehdä niin myös Rodrigon kohdalla.

Kat muisti, kuinka espanjaksi sanotaan "hei". Niinpä hän veti syvään henkeä ja käveli Rodrigon luo. "Hola", hän sanoi hymyillen.

Rodrigon huolestunut katse katosi, ja hän hymyili takaisin. Kat ojensi käsiproteesinsa.

"¿Amigos?" hän kysyi. *Ystäviä?*

Rodrigon hymy leveni. Hän tarttui Katia kädestä ja kätteli. "Amigos." ●

